

## Arrest

nr. 52 252 van 30 november 2010  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. VANHALST, en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die op 19 oktober 2009 door Duitsland aan België werd overgedragen, verklaart zich op 1 maart 2010 een vierde maal vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal verwerpt verzoekers vierde asielaanvraag bij beslissing van 7 juli 2010, verstuurd op 7 juli 2010.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

*“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en uit het district Jaghuri (provincie Ghazni) afkomstig te zijn. U bent een Hazara van etnische afkomst. In uw kinderjaren was u gedurende enige tijd schaapsherder. Toen de taliban naar uw regio kwamen, bent u samen met andere jongens naar Iran gevlucht. U bent ongeveer vijf jaar (illegaal) in Iran gebleven. De laatste jaren werkte u er in de bouwsector. Omdat u niet terug kon naar Afghanistan waar u de taliban vreest en omdat Iran Afghanen*

*terugstuurt naar Afghanistan, verliet u Iran. Via Turkije, Griekenland, Italië, Frankrijk en België reisde u naar Duitsland waar u op 8 oktober 2009 aangehouden werd. Duitsland heeft u op 19 oktober 2009 aan België overgedragen. Op 6 november 2009 verklaarde u zich hier een eerste keer vluchteling. U zei de algemene situatie van onveiligheid en de aanwezigheid van taliban in Afghanistan te vrezen. Nadat het CGVS op 1 december 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam, diende u zonder beroep te hebben aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, een tweede asielaanvraag in op 5 januari 2010. Op 4 februari 2010 besliste DVZ om deze asielaanvraag niet in overweging te nemen, waarna u op 11 februari 2010 een derde asielaanvraag indiende. Op 16 februari 2010 nam DVZ opnieuw een beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw asielaanvraag. Op 1 maart 2010 diende u een vierde asielaanvraag in op basis van uw originele taskara. U verklaarde verder dat de tolk u niet goed begrepen had tijdens het eerste interview. U verklaarde nu uw vader en uw stiefmoeder te vrezen die u mishandelden. U stelde ook tijdens uw verblijf in Iran drie maal naar Afghanistan te zijn gerepatrieerd. U legde verder ook de vertaling van uw taskara neer en de envelop waarmee uw oom de taskara uit Afghanistan opstuurde."*

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- de commissaris-generaal nam op 1 december 2009 een weigeringsbeslissing omdat aan verzoekers asielrelaas en aan zijn afkomst uit Jaghori geen geloof kon worden gehecht;
- verzoeker vermeldde tijdens zijn eerste asielprocedure niet dat de tolk hem niet goed begreep, terwijl hem nochtans vooraf was uitgelegd dat hij problemen tijdens het gehoor onmiddellijk moest melden;
- volgens de voorgelegde taskara zou verzoeker in 1993 geboren zijn, terwijl tijdens de eerste asielprocedure werd vastgesteld dat aan verzoekers beweerde minderjarigheid geen geloof kan worden gehecht;
- de taskara is op 15/10/1387 (5/01/2009) in Jaghori uitgegeven wat niet strookt met verzoekers eerdere beweringen dat hij Afghanistan lang geleden verlaten heeft;
- verzoeker verklaarde tijdens zijn eerste gehoor dat hij nooit buiten zijn dorp is geweest en dat hij rechtstreeks naar Iran ging, wat niet overeenkomt met verzoekers bewering dat hij zijn taskara zelf in Sange Masha is gaan halen;
- verzoeker weet enkel dat hij zijn taskara in 1387 heeft afgehaald maar kan niet zeggen in welk jaar van de Westerse kalender dit dan precies was. Dit is zeer merkwaardig gezien hij tijdens zijn eerste gehoor de Afghaanse kalender totaal niet kon gebruiken en steevast de Westerse kalender hanteerde;
- verzoeker verklaarde tijdens de eerste asielprocedure dat hij geen documenten had;
- verzoeker slaagt er niet in om uit te leggen waarom hij een taskara heeft aangevraagd;
- identiteitskaarten zijn vrij eenvoudig en tegen relatief lage prijzen te koop in Afghanistan en op de zwarte markt van Peshawar in Pakistan;
- verzoeker geeft geen aannemelijke verklaring voor het feit dat hij nooit eerder vermeld heeft dat zijn vader en diens tweede vrouw hem mishandelden en dat hij daarom Afghanistan verlaten heeft.

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker vreest dat de taliban hem zullen vervolgen en verwijst naar de oorlog in Afghanistan en de vele burgerslachtoffers. Hij stelt verder dat zijn asielrelaas onvolledig is omdat hij psychische en psychiatrische problemen heeft en voegt aan zijn verzoekschrift een geneeskundig getuigschrift toe. Tot slot stelt verzoeker dat de testen op basis waarvan zijn leeftijd berekend werd niet 100% juist zijn.

2.1.2. De commissaris-generaal vraagt in de verwerende nota om met toepassing van artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet het geneeskundig getuigschrift niet in aanmerking te nemen omdat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij dit stuk niet eerder in de procedure kon neerleggen.

2.1.3. De commissaris-generaal heeft in zijn beslissing van 1 december 2009 geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas en aan zijn afkomst uit Jaghori. Door te verwijzen naar de algemene toestand in Afghanistan weerlegt verzoeker deze vaststellingen niet.

De Raad is van oordeel dat het geneeskundig getuigschrift voldoet aan de voorwaarden van artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Het getuigschrift is immers op 16 juli 2010 opgemaakt zodat verzoeker het niet eerder in de procedure kon neerleggen. Het geneeskundig getuigschrift doet evenwel geen afbreuk aan de vaststellingen van de commissaris-generaal dat verzoeker niet heeft aangetoond afkomstig te zijn uit Jaghori.

Verzoeker toont niet aan dat het leeftijdsonderzoek niet 100% betrouwbaar is. Verzoeker had overigens, indien hij hiermee niet akkoord ging een beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van de dienst Voogdij kunnen indienen, hetgeen in casu niet gebeurde.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of met artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.1. Verzoeker voert in zijn tweede middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Volgens verzoeker zijn de rechten van verdediging geschonden omdat een tweede gehoor nodig was om een beetje klaarheid te scheppen in het asielrelaas en omdat niet duidelijk wordt uitgelegd waarom de Dienst Vreemdelingenzaken de tweede en de derde asielaanvraag niet in overweging heeft genomen.

Verder stelt verzoeker dat de commissaris-generaal geen degelijk en volledig onderzoek gevoerd heeft. Volgens hem waren er uiterlijke tekenen dat zijn gedrag abnormaal was. Hij heeft dan ook aangedrongen op een psychisch onderzoek maar de commissaris-generaal heeft hiervoor niets ondernomen. Verzoeker verwijst opnieuw naar het neergelegde geneeskundig getuigschrift. Verzoeker verwijt de commissaris-generaal een gebrek aan praktijkervaring en mensenkennis.

2.2.2. De schending van de rechten van verdediging kan niet dienstig worden aangevoerd aangezien de procedure waarbij de commissaris-generaal een beslissing neemt in het kader van de vreemdelingenwet geen rechtsprekende maar een bestuurlijke procedure is, waarop de rechten van verdediging niet van toepassing zijn.

Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker noch zijn raadsman om een psychisch onderzoek verzocht hebben. Zoals reeds vermeld in 2.1.3. blijkt uit het gehoorverslag ook niet dat verzoeker tijdens het gehoor problemen had om zijn asielrelaas te vertellen. Ook het geneeskundig getuigschrift bewijst niet dat verzoeker tijdens het gehoor psychische problemen had. De commissaris-generaal heeft zijn beslissing gesteund op de verklaringen die verzoeker tijdens het gehoor heeft afgelegd en op de stukken die verzoeker heeft neergelegd en heeft zodoende zorgvuldig gehandeld.

Verzoeker verduidelijkt niet waarom hij van oordeel is dat de bestreden beslissing het vertrouwensbeginsel en het redelijkheidsbeginsel schendt.

2.3.1. Verzoeker voert in zijn derde middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal onvolledig en verkeerd motiveert op basis van subjectieve gevoelens en op basis van een ouderdomsberekening die niet 100% juist is. Hij stelt dat het uiterst misplaatst en kwetsend is om het woord 'verzwijgen' te gebruiken. Verder bewijst de commissaris-generaal niet dat er een schijn van corruptie is. Tot slot verwijst verzoeker opnieuw naar zijn psychische problemen.

2.3.2. De motiveringsplicht, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van deze wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de eerste twee middelen is gebleken dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. De beslissing is uitgebreid gemotiveerd, zodat niet tot een onevenredigheid tussen beide kan besloten worden.

2.4.1. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus kan tenslotte worden opgemerkt dat, om hiervoor in aanmerking te komen, verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden voor een reëel risico op ernstige schade moet aantonen bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker laat echter na in zijn verzoekschrift ook maar enig element aan te brengen waarom hij in aanmerking zou

kunnen komen voor een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4 van de vreemdelingenwet zodat de Raad derhalve niet kan overgaan tot een beoordeling dienaangaande. Hoe dan ook kan met betrekking tot de vraag of verzoeker bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen betreffende zijn afkomst uit Jaghori. De bestreden beslissing heeft aldus op wettige wijze kunnen besluiten tot het niet-toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

Met betrekking tot het ter terechtzitting neergelegde medisch attest ("certificat médical circonstanciee") ten slotte merkt de Raad op dat verzoeker zich voor de beoordeling van de medische elementen dient te wenden tot de daartoe geëigende procedure zijnde een aanvraag van machtiging tot verblijf aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en tien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER